

Smaragdgroen

Eindeloos verliefd

Kerstin Gier

Blossom Books

30 mei 1916

Wachtwoord van de dag: 'Potius sero quam numquam'.

(Livius)

Aangezien Londen, volgens bronnen binnen de geheime dienst, de komende dagen weer luchtaanvallen van Duitse marine-eskaders kan verwachten, hebben we besloten onmiddellijk over te gaan op veiligheidsprotocol fase één. De chronograaf wordt voor onbepaalde tijd in de documentenkamer geplaatst en lady Tilney, mijn broer Jonathan en ik zullen gezamenlijk daarvandaan elapseren, om de daartoe dagelijks benodigde tijd te beperken tot drie uur. Reizen naar de negentiende eeuw zou in deze ruimte geen problemen moeten opleveren; gedurende de nachten heeft zich daar zelden iemand opgehouden en in de annalen is nergens sprake van bezoek uit de toekomst, wat betekent dat we ervan uit kunnen gaan dat onze aanwezigheid nooit is opgemerkt.

Zoals te verwachten was, verzette lady Tilney zich tegen deze verandering van haar vaste gewoontes – ze kon, zo zei ze, 'geen enkele logica ontdekken in onze argumenten' – maar ten langen leste moest ze zich toch onderwerpen aan de beslissing van onze grootmeester. Tijden van oorlog dwingen nu eenmaal tot bijzondere maatregelen.

Het elapsen vanmiddag naar het jaar 1851 verliep verrassend vredig, misschien wel doordat mijn zorgzame echtgenote ons een van haar voortreffelijke cakes had meegegeven en we – met in gedachten de verhitte debatten die zich bij eerdere gelegenheden hadden voorgedaan – onderwerpen zoals vrouwenkiesrecht meden. Lady Tilney betreurde weliswaar het feit dat we de wereldtentoonstelling in Hyde Park niet konden bezoeken, maar aangezien we haar teleurstelling dienaangaande deelden, ontardde het gesprek niet in ruzie. Met het voorstel om vanaf morgen de tijd te verdrijven met het spelen van poker liet ze zich echter weer van haar excentrieke kant zien.

Het weer vandaag: lichte motregen bij een voorjaarsachtige zestien graden Celsius.

Bericht: Timothy de Villiers, Binnenkring

1.

De punt van het zwaard wees naar mijn hart en de ogen van mijn moordenaar waren als zwarte gaten die alles wat te dichtbij kwam, dreigden op te slokken. Ik wist dat ik niet kon ontkomen. Moeizaam deed ik een paar strompelende passen achteruit.

De man volgde me. ‘Ik zal van het aangezicht der aarde verbannen wat niet door God gewild is! Jouw bloed zal de aarde doordrenken!’

Er schoten me minstens twee gevatte reacties op deze pathetisch gerochelde woorden te binnen (‘De aarde doordrenken? Hallo! Er liggen hier tegels op de vloer!’), maar van louter paniek wist ik helemaal niets uit te brengen. De man zag er trouwens ook niet uit alsof hij mijn gevoel voor humor in deze situatie op waarde zou weten te schatten. En zelfs niet alsof hij humor in het algemeen wist te waarderen.

Ik deed nog een stap naar achteren en botste met mijn rug tegen een muur. Mijn tegenstander lachte luid. Oké, misschien had hij toch gevoel voor humor, alleen een wat andere soort dan ik.

‘Nu sterf je, demon!’ riep hij en zonder te aarzelen stak hij het zwaard in mijn borst.

Met een schreeuw ging ik rechtop zitten. Ik was doornat van het zweet en mijn hart deed pijn, alsof het daadwerkelijk met een zwaard doorboord was. Wat een afschuwelijke droom. Maar ja... was dat nou zo verrassend?

De gebeurtenissen van gisteren (en de dagen daarvoor) maakten het me niet bepaald makkelijk om lekker onder het dekbed te kruipen en onbekommerd te slapen. In plaats daarvan slingerden allerlei onwelkome gedachten zich als wild woekerende, vlees-etende planten door mijn hoofd. Gideon heeft alleen gedaan alsof. Hij is helemaal niet verliefd op me.

‘Waarschijnlijk hoeft hij sowieso niet veel te doen om meisjes-harten sneller te laten kloppen,’ hoorde ik de graaf van Saint Germain met zijn zachte, diepe stem zeggen, keer op keer. En: ‘Niets is makkelijker te voorspellen dan de reactie van een verliefde vrouw.’

Tja, en hoe reageert een verliefde vrouw als ze erachter is gekomen dat ze is voorgelogen en gemanipuleerd? Precies: ze telefooneert urenlang met haar beste vriendin, om vervolgens in het donker voor zich uit te staren en zich af te vragen waarom ze in vredesnaam gevallen is voor die jongen, terwijl ze tegelijkertijd de ogen uit haar hoofd huilt van verlangen... Inderdaad niet moeilijk te voorspellen.

De lichtgevende cijfers op de wekker naast mijn bed meldden dat het 3:10 uur was, wat betekende dat ik toch nog ingedommeld moest zijn en zowaar meer dan twee uur geslapen had. En iemand – mijn moeder? – moest binnengekomen zijn en me toegedekt

hebben, want ik kon me alleen nog herinneren dat ik met opgetrokken knieën op mijn bed zat en luisterde naar mijn hart, dat veel te snel klopte.

Vreemd eigenlijk, dat een gebroken hart toch nog kan slaan.

‘Het voelt alsof er alleen nog maar heel veel rode, scherpe splinters van over zijn, die me van binnen opensnijden en laten bloeden!’ had ik tegen Leslie gezegd om de toestand van mijn hart te beschrijven. (Oké, dat klinkt minstens zo triest als de woorden van die rochelende kerel in mijn droom, maar soms is de waarheid nou eenmaal... cliché.) En Leslie had vol medelijden geantwoord: ‘Ik weet precies hoe je je voelt. Toen Max het uitmaakte, dacht ik eerst ook dat ik zou sterven van verdriet. En wel door driedubbel hartfalen. In al die uitdrukkingen zit wel een kern van waarheid: liefdesverdriet breekt je hart, het beneemt je de adem en, eh... ligt als een steen op je maag. Maar ten eerste gaat dat voorbij, ten tweede is de zaak nog lang niet hopeloos en ten derde is je hart niet van glas.’

‘Steen, geen glas,’ corrigeerde ik haar snikkend. ‘Mijn hart is een edelsteen, die Gideon in duizend stukken gebroken heeft, precies zoals in het visioen van tante Maddy.’

‘Klinkt inderdaad best cool, maar... nee! In werkelijkheid zijn harten van heel ander materiaal gemaakt. Dat kun je echt van me aannemen.’ Leslie schraapte haar keel en haar stem klonk opeens heel plechtig, alsof ze me het allergrootste geheim uit de wereldgeschiedenis ging vertellen: ‘Het bestaat uit een veel taaier, onbreekbaar materiaal, dat steeds opnieuw gevormd kan worden. Vervaardigd volgens een geheim recept.’ Weer een keelschrapen, om de spanning op te voeren.

Ik hield onwillekeurig mijn adem in.

‘Zoals marsepein!’ verkondigde Leslie.

‘Marsepein?’ Heel even stopte ik met snikken en ik kon een grijns niet onderdrukken.

‘Ja, marsepein!’ herhaalde Leslie doodernstig. ‘Van die goeie, met een hoog amandelgehalte.’

Bijna had ik gegiecheld. Toen schoot me weer te binnen dat ik het ongelukkigste meisje ter wereld was en ik zei snuivend: ‘Als dat zo is, heeft Gideon een stuk van mijn hart afgebeten! En alle chocolade eromheen heeft hij er ook vanaf gegeten. Je had moeten zien hoe hij keek toen...’ Voordat ik weer van voren af aan kon beginnen, zuchtte Leslie hoorbaar.

‘Gweny, ik zeg het echt niet graag, maar aan dat gejammer heeft niemand iets. Je moet ermee ophouden!’

‘Ik doe het niet expres!’ verzekerde ik haar. ‘Dat jammeren gaat helemaal vanzelf, aan één stuk door. Het ene moment was ik nog het gelukkigste meisje ter wereld en toen zei hij tegen me dat...’

‘Oké, Gideon heeft zich als een klootzak gedragen,’ viel Leslie me snel in de rede. ‘Al is het moeilijk te begrijpen waarom. Ik bedoel, hallo! Hoezo zouden verliefde meisjes makkelijker te sturen zijn? Ik zou juist zeggen dat het precies omgekeerd is. Verliefde meisjes zijn een soort tikkende tijdbommen. Je weet nooit wat ze het volgende moment doen. Daarin hebben Gideon en zijn seksistische vriend de graaf zich volgens mij gigantisch vergist.’

‘Ik dacht echt dat hij gek op me was. Het feit dat hij alleen maar heeft gedaan alsof is zo...’ Gemeen? Wreed? Geen enkel woord leek toereikend om mijn gevoelens te beschrijven.

‘Ach, lieverd! Onder andere omstandigheden zou je van mij nog wekenlang mogen zwelgen in je verdriet. Maar dat kun je je op het moment gewoon niet veroorloven. Je hebt je energie nodig voor andere zaken. Om te overleven bijvoorbeeld.’ Leslie klonk ongevoelzaam streng. ‘Dus als je blijft, verman je nu eindelijk eens!’

‘Dat heeft Xemerius ook al tegen me gezegd. Voordat hij ’m smeerde en me alleen liet.’

‘Dat kleine onzichtbare monster had gelijk! We moeten op dit moment het hoofd koel houden en alle feiten verzamelen. Gadver, wat is dat? Wacht even, ik moet snel het raam openzetten, Bertie heeft een van zijn afschuwelijke flauwvalschetten gelaten... Stomme hond! Waar was ik gebleven? O ja, precies, we moeten erachter zien te komen wat je grootvader in jullie huis verstopt heeft.’ Leslies stem klonk opeens een stukje hoger. ‘Raphael heeft zijn nut wel bewezen, zou ik zeggen. Misschien is hij helemaal niet zo dom als sommigen denken.’

‘Zoals jij denkt, zul je bedoelen.’ Raphael was Gideons jongere broer, die sinds kort bij ons op school zat. Hij had ontdekt dat de oplossing van de cijfercode die mijn grootvader voor me had achtergelaten, bestond uit geografische coördinaten. En die wezen exact op ons huis. ‘Ik ben vooral erg nieuwsgierig hoeveel Raphael meekrijgt van de geheimen van de Wachters en de tijdreizen van Gideon.’

‘Misschien wel meer dan je vermoedt,’ merkte Leslie op. ‘In elk geval slikte hij niets van mijn verhaal dat *mystery games* in Londen op het moment vreselijk trendy zijn. Maar hij was verstandig genoeg om geen vragen te stellen.’ Hierna was ze even stil. ‘Hij heeft best mooie ogen.’

‘Zeker.’ Zijn ogen waren echt mooi, wat me eraan herinnerde dat Gideon precies dezelfde had. Groen en met dichte, donkere wimpers eromheen.

‘Niet dat ik daarvan onder de indruk ben of zo, het is alleen een constatering...’

Ik ben verliefd op je geworden. Gideon had dat heel serieus gezegd en hij had me daarbij recht in de ogen gekeken. En ik staarde terug en geloofde elk woord dat hij zei! Mijn tranen begonnen opnieuw te stromen en ik hoorde nauwelijks meer wat Leslie vertelde.

‘...maar ik hoop dat het een lange brief is, of een soort dagboek waarin je grootvader alles uitlegt wat de anderen verzwijgen, en zelfs nog een beetje meer. Dan zouden we niet langer in het duister hoeven te tasten en konden we een echt plan maken...’

Zulke ogen zouden verboden moeten worden. Of er moest een wet uitgevaardigd worden dat jongens met van die mooie ogen alleen nog maar mogen rondlopen met een zonnebril op. Tenzij ze ter compensatie enorme flaporen hebben of zoiets...

‘Gwenny? Huil je nou alweer?’ Nu klonk Leslie net als mevrouw Counter, onze aardrijkskundelares, wanneer je tegen haar zei dat je helaas je huiswerk thuis had laten liggen. ‘Lieverd, dit is niet goed! Je moet ophouden met jezelf steeds zo te kwellen! We moeten...’

‘...ons hoofd koel houden! Je hebt gelijk.’ Hoewel het me moeite kostte, probeerde ik de herinnering aan Gideons ogen uit mijn hoofd te zetten en een beetje optimisme in mijn stem te leggen. Dat was ik Leslie wel verschuldigd. Tenslotte was zij degene die me al dagenlang hielp, zonder ook maar enig protest.